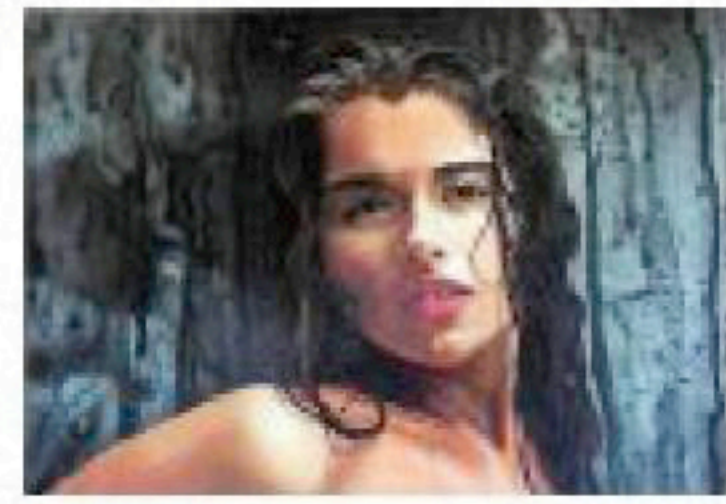

H
T

Annesini arayan minik tüylü

İtalyan yazar Paola Mastrocola, Arzu Yıldırım'ın çevirdiği "Size Anne Diyebilir miyim? Bir Tüylünün Hikâyesi"nde gözlerini bir terliğin içinde açan minik bir tüylünün annesini bulma öyküsünü anlatıyor.

Renkli sorgulamalar ve kayıtlar

Ressam Silver Gözütok Güçlü'nün "Gümüş - Renkli Sorgulamalar... / Kadınsal Kayıtlar..." isimli üçüncü kişisel resim sergisi İstanbul'da Estethica Ataşehir Cerrahi Tıp Merkezi sergi salonunda 1 Nisan'a kadar gezilebilir.

Lively'nin ödüllü romanı

Penelope Lively, 1987 yılında Booker Ödülü'nü kazanan "Ay Kırıkları"nda ünlü bir popüler tarih kitapları yazarı olan Claudia Hampton karakterinin öyküsünü güçlü bir kurguyla anlatıyor.

'Birinci ölçütüm çocuğu adam yerine koymaktır'

Necati Tosuner, kısa öykü türünün ustalarından. Kitaplarıyla roman, öykü ve deneme dallarında önemli ödüller kazanan Tosuner, "Arda'nın Derdi Ne?" adlı çocuk kitabıyla da 2011 Türkan Saylan Sanat ve Bilim Ödülleri Sanat Alanı Jüri Özel Ödülü'ne değer görüldü. Bunun ardından yine çocuklar için "Dur Bakalım Petek"i yazdı. Tosuner ile hem öyküyü hem de çocuk edebiyatını konuştuk

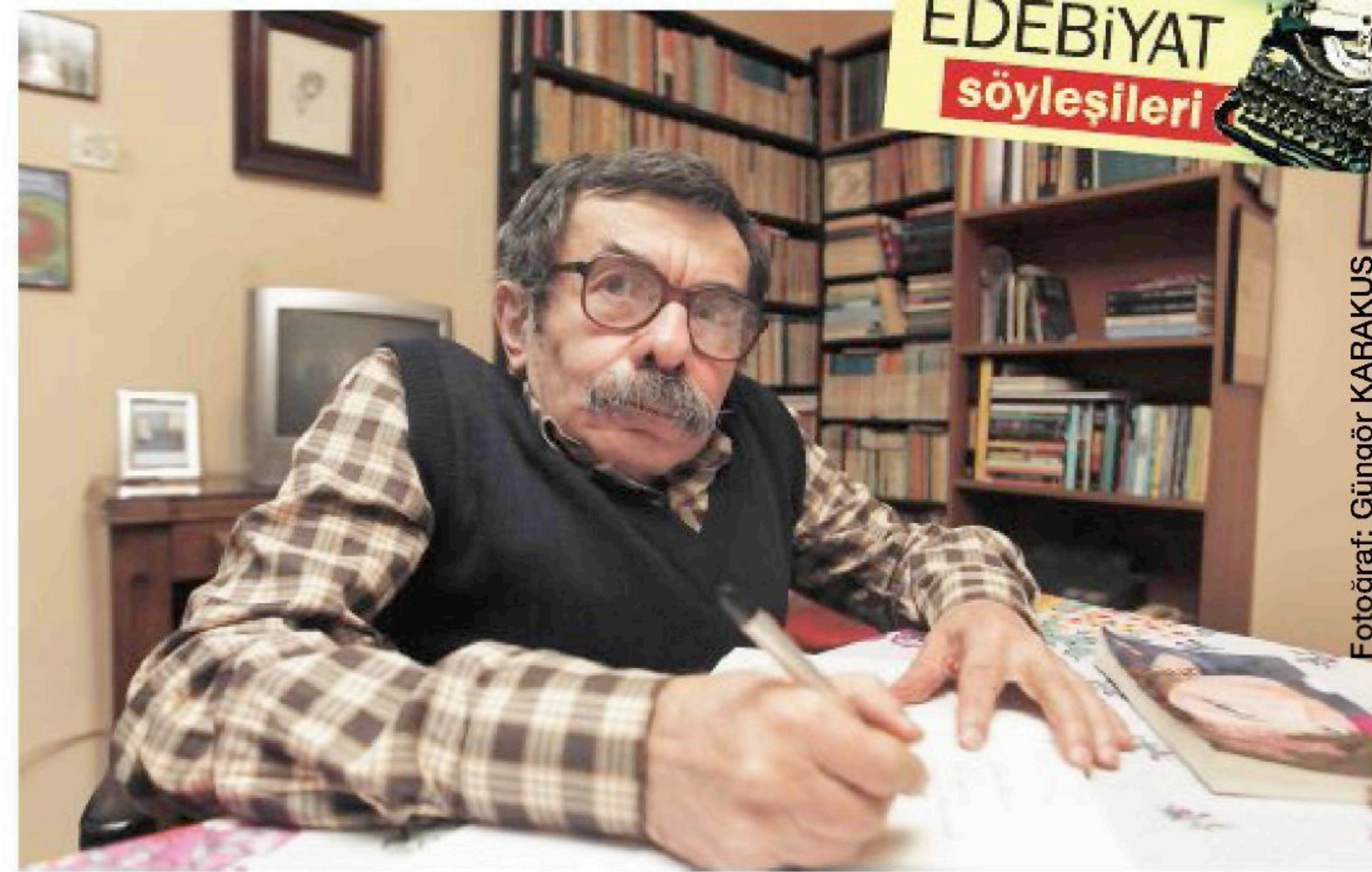
Cumhuriyet Kitap'ta Nilay Yılmaz geçtiğimiz haftalarda kaleme aldığı bir yazıda, "Çocuk edebiyatında siyaseti yoksamak bizi çocuk gerçeğinden uzaklaştırır" dedi. Katılır mısınız buna?

Çocuk kitabı konusunda eskiden beri çocuk kitabı nedir, nasıl olmalıdır konusunda farklı görüşler var. Bence çocuk kitabı ile çocuk pantolonu arasında bir fark yok. Pantolonu çocuğa göre dikerseniz çocuk pantolonu olur. Kitabı çocuğa göre yazarsanız çocuk kitabı olur. Bizim ülkemiz standardı konmuş bir ülke değil. Bırakın Güneydoğu'yu İstanbul'un bir semti ile diğer semti arasında bile dünya fark var. Şimdi siz birine nasıl bir şey önereceksiniz de öbürü için de olabilsin. Sonra çocuk konusu "denedim olmadı"ya müsait bir konu değil. Olmadı mı kaybettiniz. Çocuğu da kaybettiniz. Çocuğun dünyayı bilmeye hakkı var. Çocuğun bunu ailesinden daha fazla bilmeye hakkı var. Türkiye'de kız çocuğunun

Ümran Avcı

uavci@htgazete.com.tr
0212 313 67 85

Fotoğraf: Güngör KARAKUŞ

EDEBİYAT
söyleşileri

dünyayı babasından daha çok tanımaya hakkı var. Nilay Yılmaz'ın söylediği şey çok doğru.

Çocuk kitabı yazarken bıçak sırtı gördüğünüz noktalar var mı?

Var elbette. Benim birinci ölçütüm çocuğu adam yerine koymaktır. Çocuk verdiğini alır. Mesela ben bu "Dur Bakalım Petek" kitabını babasına yazsaydım da aynı bu şekilde yazardım. Hepimiz çocukluğumuzda adam yerine konduğumuzda bir sevinç duymadık mı? Yazarken çocuğa karşı içten olmak lazım. Ah canım, severim falan filan

değil içten olmak. Çocuğu ekmek almaya gönderirsiniz, bakkal ona ekmeğin bayatını verir. Bizim de yazarken çocuğa bayat vermememiz, tekrara düşmememiz gerekir. Yazarken bir edebiyat eseri vermek için nelerden sakınmak gerekiyorsa çocuk kitabı yazarken de sakınmak gerekir.

Kitaplarınızda sizin kendi çocukluğunuzdan da izler var sanıyorum...

Evet var. "Keleş Osman"da çocukluğumdan izler var. Zaten Osman benim göbek adımdır. "Sancı Sancı"daki roman kahramanının adı da Osman.

'Neden ben? diye diye yazar oldum'

Çocuk romanı yazarken 30 yıl ara verdiniz. Niye?

Özellikle ara vermedim. "Keleş Osman" serisini yazmış olmak bana yetmişti. Sonra biraz korktum çocuk dünyasını tanımlıyordum diye. O defteri kapatmış gibiydim. "Kasırganın Gözü" diye son bir roman yayımladım. Kitap, Necati Tosuner'in 45 yıl sonra iyi ya da kötü, olumlu ya da olumsuz geldiği noktayı gösteriyordu. Nasıl ki insan merdiven sahanlıklarında durur beklerse, yazarlık hayatımda da karşıma merdiven sahanlıkları çıktı hep. Bir kitap yazdıktan sonra karşıma o merdiven sahanlığı gelir ve orada dururum. Durur ne yapacağıma karar veririm. Bu şekilde "Kasırganın Gözüne" geldikten sonra boşta kaldım. Çünkü yazdığım kitap bir öncekinin altına düşmemeliydi. Geriye dönüp bakınca pişman olduğum, keşke yazmasaydım dediğim hiç olmadı. O yüzden bir düğümlendim. Bugünü yazacak ne yazarlık durumum ne de cesaretim var. O yüzden 70'ime geliyorum bir çocuk kitabı yazayım dedim ve "Arda'nın Derdi Ne?" kitabı çıktı ortaya.

Ve bu kitap 2011'de Türkan Saylan Sanat ve Bilim Ödülleri'nde sanat dalında jüri özel ödülünü aldı.

Zaten bu kitap çağdaş yaşamı anlatan bir kitaptı. Az önce söylediğim samimiyet bu kitapta

var. Çocuğun hayatın gerçeklerini bilmesi gerekir dedim ya, o da var bu kitapta. Sonra bir de kız çocuğunu anlatayım dedim ve "Dur Bakalım Petek" kitabı çıktı. Hani çocukları korumak gibi bir derdimiz var ya, kız çocuklarını korumak başlı başına derdimiz olmalı.

"Özgürlük Masalı" kitabınızda 1964'te yazmış olduğunuz "Yalnızlığa Övgü" öyküsünde "Mutluluğun yolu yalnızlığı sevmektir" diyorsunuz.

O öyküyü yazdığım dönemden söz etmek istiyorum biraz. Dört yaşında sakat kaldım. Hastaneler, tedaviler bir işe yaramadı. Yani vücut o kendi istediği biçimi aldıktan sonra rahatladı. 16 yaşından sonra o korkunç sırt ağrıları kalmadı ama toplumdan gelen bir ağrı başladı. İnsanların gözlerinden gelen alay etmeler, aşağı görmeler. Türkiye'de o zamanlar henüz "öteki" kavramı yoktu ama ben ötekiydim. Bunları yazmak istiyordum ama yazamıyordum. Hep başka şeyler yazdım o süre içinde. Lise öğrencisiydim, okuyacak mıyım, yazacak mıyım. Kızlar yüz vermiyor, yanına yaklaşamıyorsun, onlara uzaktan bakıyorsun. Böyle bir dönem. Çok sorguladım ve "Neden ben?" diye diye yazar oldum... Kişilik olarak kendimi aşağı gören bir insan olmadım. İnatla kendi bildiğimin üstüne giden yaşama biçimi sürdüm. 20 yaşında Ankara'daki baba evini terk edip İstanbul'a geldim. O yalnızlığa sığınma hep o dönemlere aittir.